

og hvor rigtig den end efter Mindretallets Antagelse vil vise sig at være — ikke være fuldt ud retfærdig over for Tiendeejerne at lægge til Grund, da den Mulighed dog ikke er udelukket, at Momenter, der rigtignok ikke for Øjeblikket i nogen Retning ere at øjne, kunde træde til og bevirke en Standsning i Prissaldet eller endog, hvor overvidentlig usandsynligt dette end maa synes at være, bevirke en fleraarig Prisstigning.

Mindretallet mener derfor, at da det eneste sikre, der vides eller kan vides om Kornpriser, er de nuværende, maa disse danne Grundlaget for Kapitaliseringen ved de Tiendeafløsninger, der finde Sted nu, og med et passende Tillæg eller Fradrag danne Grundlaget for Kapitaliseringen ved de senere stedfindende Tiendeafløsninger, alt efter som Kapitelstaksterne da ere stegne eller faldne. Smidlertid vilde man uden Tvivl, begaa en Fejl, hvis man for senere stedfindende Tiendeafløsninger vilde uden videre bestemme, at Kapitelstaksterne i det paagældende Aar, hvori Afløsningen fandt Sted, skulde lægges til Grund. Thi, medens det vel kan antages, at det forløbne Aar i Henseende til Kornpriser saa nogenlunde har været et Normalaar, kunde det meget vel tænkes, at Kornpriserne paa Grund af særlige Forhold i et enkelt Aar, f. Eks. paa den ene Side Krig, paa den anden Side en ualmindelig gunstig Produktion i de store kornproducerende Lande, kunde henholdsvis være særligt høje eller særligt lave. Vilde man nu paa Forhaand bestemme, at det enkelte Aars Kapitelstakst skulde danne Grundlaget for Tiendens Kapitalisering, saa vilde, om saadant særligt Forhold indtraf, henholdsvis Tiendeejere eller Tiendehdere i det Aar, hvor Kapitelstaksterne som Følge deraf vare abnormt høje eller abnormt lave, strømme til med Afløsningsbegæring i saa stort Omfang, som overhovedet inden for Kammerne af Mindretallets Forslag kunde ske, og de i det Aar stedfindende Afløsninger vilde da komme til at indeholde den største Uret imod den anden Part, eftersom det paa-

gældende Aars abnorme Forhøjelse af eller Nedsættelsen i Arets Kapitelstakster vilde, naar disse lagdes til Grund for Kapitaliseringen, komme til at virke med henholdsvis det 22 eller 24 dobbelte Beløb. Muligheden for en saadan Uretfærdighed vil undgaas paa den af Mindretallet foreslaaede Maade derved, at der for de efter indeværende Aar følgende Aar udfindes en Middel-Kapitelstakst, ved til den nu for Aaret 1893 satte Kapitelstakst at lægge — eller i samme fradrag — for hvert enkelt følgende Aar $\frac{1}{10}$ af den Difference, hvormed hvert enkelt Aars Kapitelstakst fremtræder i Forhold til den nu for Aaret 1893 satte Kapitelstakst.

Mindretallet mener nu, at en Kapital svarende til 24 Gange Kapitelstaksten — for de efterfølgende Aar ovennævnte Middel-Kapitelstakst — vil være af en saadan Størrelse, at den vil kunne tilfredsstille enhver Tiendeejers Fordringer, hvorved jo maa tages i Betragtning, at denne Sum i Virkeligheden vil svare til det 25 dobbelte af Kapitelstaksten eller mere, eftersom den Skat, Tiendeejeren svarer af Tienden, ikke er fradraget, førend Multiplikationen med 24 har fundet Sted. Mindretallet mener derfor at stille sig overordentlig hensynsfuldt over for Tiendeejerne ved at foreslaa, at ingen Tiendeejer kan paanødes en Tiendeafløsning, der giver ham en mindre Kapital end nys anført, og har derfor foreslaaet at give Tiendehderne Ret til paa dette Grundlag at kræve Tienden afløst, i hvilket Tilfælde de som Bidrag til Afløsningen erholde af Statskassen det i Mindretallets Vindringsforslag til § 3 ommeldte Bidrag, bestaaende af 6 Gange Kapitelstaksten (henholdsvis Middel-Kapitelstaksten), saa at de selv komme til at udrede en Kapital, der svarer til 18 Gange Kapitelstaksten (henholdsvis Middel-Kapitelstaksten). Medens Mindretallet vel finder, at 18 Gange Kapitelstaksten er mere end den Kapital, som en Fritagelse for Tiendehyrden kan antages at være værd for enhver som helst Tiendehder, mener det dog